

- Nem fél a labdától– lépett Gergő mellé Sevcsenko.
- A kapusunk– toldta meg a magyarázatot Messi.
- Ú– úgy!– húzta a szót, engedte le szatyrárt a férfi. – Nincs ráérő időm. Az idő nekem pénz, sok pénz– bizonygatta hátrálás közben.
- A lasztimat... – kiáltott a kijárat felé igyekvő után Messi.
- Nesztek! Dugjátok a... ahová gondolom! – állt meg a férfi, és a műanyag-táskától a fiúk felé dobta. De jaj! A labda csak egyet pattant, amikor szatyrostól aszfaltot ért.

AZ ÉN MESÉM

Az én mesémben anyóka szunyókál egy széken, kendője éjfekete, haja hófehér. Csóka csípte, eb ugatta: css-s! Hadd álmodja lányságát vissza! Lapuljon a sötétség, szálljon el a félsz – legyen tavasz az én mesémben!

Hogy hol volt, hol nem volt – ki tudja? Túl az Óperencián, a leány-gyermek a múlt vetése. Anyja méhe öregecske, s volt reménye elszállt rég, de a mag mégis megfogant, és áldást osztott rá az ég. Julcsi lett a baba neve, hogy Júlia legyen, végül Julcsa, ezért furcsa az én mesém.

Az apja nem fektette pusztá földre, nem dobálta égbe fel. Öröm-könnyek öntözgették, örömtüzek melengették: a szeretet így nevel.

Julcsi, már el-eljárt a háztól, a réten szellő font koszorút hajából, mikor egyszer csak jött a Szürkület halk neszekkel, galambszürke éggel, füstszín fellegekkel, s ekképp szólt:

– Jer velem szép leányka, jer velem ezüst Hold hónapja! Csillag leszel, szeplőtelen, a földi élet: küszködelem. Vagy nimfa, tündér, éjkirálynő: amihez kezded ér, ott aranyág nő. Jer velem szép leányka, szálljuk együtt ágról ágra; éjreled éjre, évről évre: míg csak pályáján a Föld forog!

– Urambátyám, fakó lovát megítatom, köpenyegét kiporolom: szürkébb lesz a félhomálynál, deresebb a téli estnél. De csillag nem lehetek, veled nem röpködhettek: öreg szülők várnak otthon – felelt Julcsi, s a Szürkület elborongott, szürkébb lett az alkonyatnál, deresebb a téli estnél.

Az én mesémben úgy elillan kilencszer kilenc meg három hónap, mint tűző napon a hajnali harmat.

Julcsi nagylánnyá ért, nem hordott copfot; a zokszót kerülte, rossz szó nem érte. Hajnalonta seprűt fogott, hajnalonta főzött, mosott, s reggel iskolába ment. Ám egyszer csak jött a Derengés halk neszekkel, csontszürke éggel, hamuszín fellegekkel, s ekképp szólt:

– Jer velem, szorgos leány, jer velem arany Nap hónapba! Szivárvány leszel, tündökletes, a földi élet: kínkeserves. Vagy nimfa, tündér, fény-királynő, ahová lábad ér, ott aranylók kalász nő. Jer velem, szorgos leány, szálljunk együtt dombról dombra, napról napra, évről évre: míg csak pályáján a Föld forog!

– Urambátyám, fakó lovát megítatom, köpenyegét kiporolom, szürkébb lesz a félhomálynál, hamvasabb a nyári estnél. De szivárvány nem lehetek, veled nem röpködhettek: ki viselné szüleimnek gondját? – kérdezte Julcsi, s a Derengés elborongott, fakóbb lett a virradatnál, hamuszürkébb a nyári estnél.

Az én mesémben elillan újabb kilencszer kilenc meg három hónap: önzőbb lesz az ostoba, bölcs a léha; úr lesz a szélhámos, az emberség néma. Hogy a Derengést a reggel csendben kövesse, a Szürkületet szótlánul az este.

Bár ne szövődne tovább szála mesémnek, maradna fehérnek a fehér, a fekete feketének!

Júlia nővé érett, haja vállára omlott; mosolyától remény támadt, szavaiból jóság áradt. Hajnalonta seprűt fogott, hajnalonta főzött, mosott, aztán munkába ment. Ám egyszer egy ködörös vasárnapon, kopogtattak az ablakon.

- Önzőbb lett az ostoba, bölcs a léha – sziszegte halkán a Szürkület.
- Úr lett a szélhámos, az emberség néma – panaszkolta a Derengés.
- A fagyöngy nem virágzik...
- Parlagon hevernek a földek...
- Kórság, járvány... – sorolta a Szürkület.
- Nyomor, éhség... – számolt a Derengés.
- Légy csillag, éjkirálynő!
- Légy szivárvány, fénykirálynő!
- Jer velem, Júlia, ezüst Hold hónapba!
- Jer velem, Júlia, arany Nap hónapba!

– Nem fektettek pusztá földre, nem dobáltak égbe fel. Örömkönnyek öntöztettek, örömtüzek melengettek, szeretetben felneveltek. Míg él bennem a hálaérzet, nem lehetek égi jel – mondta sírva Júlia, s egérszürke lett fent az égbolt, pizsokszürke lent a föld; fárasztónak tűnt az élet, lehangolttá vált a lélek, s a köd meg csak gomolygott, gomolygott...

Az én mesémnek itt nincsen vége – esteledik, hajnalodik? –, Julcsa mama felriad. Visz az útja, megy a kútra, hogy a fakó lovát megítassa, a szürke köpenyt kiporolja, mint már tette annyiszor – nem tudom, hogy mennyiszor!